

Reisverslag Filipijnen 2015

17 oktober t/m 2 november

Zaterdag 17 oktober

We ontmoeten elkaar rond 18uur op Schiphol. Bij het inchecken moeten we al direct omschakelen. Het vliegtuig is overboekt en er wordt gezocht naar 8 mensen die hun stoel willen afstaan en een dag later willen vliegen. Omdat we maandag al 2 afspraken gepland hebben, zijn we niet direct enthousiast. Toen werd ons voorgesteld dat als wij dit zouden doen, we een gratis retourticket zouden krijgen. Dit ticket moet binnen een jaar gebruikt worden. De eindbestemming maakt niet uit, als de tussenlanding maar op Dubai is. Dat zou een gratis ticket naar de Filipijnen volgend jaar inhouden. We zeggen dat we alleen akkoord gaan als we op de middagvlucht mee mogen. Zodat we in de avond nog met Dina kunnen afspreken. Er wordt druk heen en weer gebeld. We moeten over een uurtje terug komen, dan horen we of dat gaat lukken. We gaan wat eten en wachten in spanning af. Na een uurtje komen we terug. We kunnen morgen mee op de middagvlucht en er is misschien een verrassing, maar dat horen we later. Er wordt gezocht naar een hotel voor de komende nacht. Alle hotels in Amsterdam zijn volgeboekt in verband met het Amsterdam Dance Event en de Amsterdam Marathon. We worden met een limo-busje naar het Hilton Hotel in Leiden gebracht, waar we in de bar nog van een drankje genieten. Wat een begin van onze zesde Filipijnenreis!

terug komen, dan horen we of dat gaat lukken. We gaan wat eten en wachten in spanning af. Na een uurtje komen we terug. We kunnen morgen mee op de middagvlucht en er is misschien een verrassing, maar dat horen we later. Er wordt gezocht naar een hotel voor de komende nacht. Alle hotels in Amsterdam zijn volgeboekt in verband met het Amsterdam Dance Event en de Amsterdam Marathon. We worden met een limo-busje naar het Hilton Hotel in Leiden gebracht, waar we in de bar nog van een drankje genieten. Wat een begin van onze zesde Filipijnenreis!

Zondag 18 oktober

Marjolein wordt als eerste wakker en kijkt nog een keer naar de nieuwe tickets. Ze begint heel hard te lachen en maakt Linda wakker : we vliegen het eerste stuk businessclass ! En dat in de nieuwe airbus A380! We zijn door het dolle heen, wat een super verrassing. We ontbijten in het hotel en worden om 12.20u opgehaald door een luxe touringcar die ons weer naar Schiphol brengt. We checken in en mogen alweer kiezen : gebruik maken van de Emirates lounge of een voucher voor eten en drinken . We kiezen voor de voucher en gaan heerlijk lunchen. Het boarden gaat snel en we genieten van de vlucht in de businessclass, wat een ervaring! Enorm gaaf om eens mee te maken, al die luxe en mogelijkheden (google maar eens).

Maandag 19 oktober

Op Dubai hebben we 3uur overstaptijd, we lopen wat rond en kijken mensen. Om 3.20u gaan we weer boarden, we vliegen nu met een Boeing 777, ook niet verkeerd. We slapen vrijwel de hele vlucht tot we gaan landen. We cirkelen een lange tijd boven Manila, de piloot wacht op toestemming om te landen. Vanwege de typhoon die momenteel over de Filipijnen raast, zijn de omstandigheden niet goed. Als de piloot de landing mag inzetten, merken we dat direct. We schudden en zakken, hobbelen en wiebelen voortdurend. Het lijkt wel een enge achtbaan. Op de camera kunnen we meekijken. Vanwege het slechte weer is de landingsbaan pas op het laatste moment te zien. De piloot zet ons goed op neer, gelukkig!

Een beetje misselijk stappen we uit. Op naar de koffers en de taxi die ons naar het hotel brengt. Het is rustig op de weg, scholen en bedrijven zijn gesloten vanwege orkaan Lando, dus we zijn binnen 25 minuten bij het hotel. We nemen een douche, waar alleen koud water uit komt... Enorm opgefrist wachten we op Dina, waar we mee gaan eten. Dina neemt ons mee naar een Italiaans restaurant. We bestellen pizza en praten elkaar bij. Dina is enorm betrokken bij Tunasan en ze vertelt ons de laatste nieuwtjes. Ze geeft nog wat tips waar we de komende weken mee aan de slag kunnen. Na het eten nemen we alweer afscheid, want ze gaat op reis. Jammer, want ze was vorig jaar erg behulpzaam en heeft ons met veel nieuwe mensen in contact gebracht. We hebben haar moeten beloven dat als we weer tickets boeken naar de Filipijnen, dit eerst met haar afstemmen, zodat ze er zeker weten is ☺ We gaan rond middernacht naar bed.

Dinsdag 20 oktober

Redelijk fit worden we wakker. Na een lauwe douche eten we de broodjes op die we nog over hadden van de reis. Rond 10u gaan we naar de lobby om op Cynthia te wachten. Eenmaal in de lobby is het een drukte van jewelste : overal missen! Er blijkt een Miss Global verkiezing te zijn, voor single vrouwen en single moeders. De komende dagen hebben ze interviews en shows om zich voor te bereiden op de finale van aanstaande donderdag. Heel grappig om dit allemaal te aanschouwen. Miss Philippines komt een praatje met ons maken en is heel geïnteresseerd in de stichting en de projecten.

Cynthia is even na tien in het hotel. Ze heeft haar neef en een vriend mee, dus we kunnen met de auto naar Tunasan (*Tunasan is een dagcentrum waar straatkinderen kunnen spelen, douchen, huiswerk maken en begeleiding, aandacht, zorg en liefde krijgen van sociaal werkers en vrijwilligers. Ze kunnen hier echt kind zijn en even loskomen van de harde realiteit van het leven op straat in een miljoenenstad als Manila met alle gevaren van dien : mishandeling, verwaarlozing en/of misbruik*).

In Tunasan ontmoeten we Roel, het weerzien is weer leuk. Ook de kinderen zijn enthousiast en voeren hun ingestudeerde dansjes op.

Na de voorstelling gaan we naar het kantoor van Roel. Al onze scholieren zijn samen met hun ouders uitgenodigd. We bespreken met de kinderen hun vorderingen op school. Ze hebben allemaal veel plezier. De een haalt betere resultaten dan de ander. Dit heeft verschillende redenen, hierover gaan we nog een keer met de ouders apart praten.

We lunchen bij Tunasan en op de terugweg naar het hotel, stoppen we bij The Coffee Bean voor een bakje koffie en het kopen van een nieuwe simkaart voor

onze Filipijnse telefoon. In het hotel relaxen we wat. We gaan eten in het towncentre van Alabang. Onderweg hierheen zien we de straatkinderen bedelen bij de auto's die voor het stoplicht staan te wachten. Ze worden in de gaten gehouden vanaf een afstandje en alles wat ze krijgen moeten ze direct inleveren. Het is treurig om te zien en de harde realiteit voor deze kinderen.

Woensdag 21 oktober

Bij het opstaan voelt Linda zich niet echt fit. Toch gaan we na het ontbijt naar Tunasan. We worden gebracht door Rico, de taxichauffeur die we elk jaar weer bellen. Eenmaal bij Tunasan aangekomen voelt Linda zich helemaal niet goed en komt het ontbijt er weer uit. Ze gaat even liggen en Marjolein neemt met Roel de plannen door. Ze delen de kadootjes voor de kinderen uit en gaan op huisbezoek bij Jennifer, Hernalou en Darryl, onze jongste scholieren. Deze kinderen wonen langs de spoorlijn en hun huis bestaat uit karton, zeil en als ze geluk hebben, golfplaten. Het is weer verschrikkelijk om te zien. Eenmaal terug in Tunasan, wordt Linda opgehaald door Rico en naar het hotel teruggebracht. Marjolein gaat met de kinderen loempia's maken voor de maaltijd. Ook

vertelt ze over Nederland en de kinderen luisteren aandachtig en stellen leuke vragen over hoe kinderen leven in Nederland. Aan het einde van de middag brengt Rico Marjolein naar het hotel en zet onderweg Roel en Jennifer met haar moeder af bij het ziekenhuis. Bij Jennifer is vorige week Dengue geconstateerd. Ook is er misschien iets met haar hart, wat vandaag verder onderzocht gaat worden.

Marjolein gaat graag mee naar binnen, maar doet dit niet. Artsen zijn bereid om mensen gratis te onderzoeken en evt. te behandelen als zij dit niet zelf kunnen betalen. Als de arts ziet dat wij bij Jennifer betrokken zijn, zal hij de hoofdprijs vragen. Nu weet de arts dit niet en worden alleen de kosten van materialen, eten en gebruik van een ziekenhuiskamer in rekening gebracht. In het hotel is Linda net wakker, ze heeft de hele dag geslapen. Marjolein praat haar bij en gaat daarna nog genieten van een pedicure.

We eten in het hotel en volgen het nieuws over typhoon Lando op de televisie. De regio waar Casat ligt is niet zwaar getroffen, net als Manila. Maar de regio ertussen, Nueva Ecija, is enorm zwaar getroffen. Straten staan onder water, bruggen zijn kapot, er zijn aardverschuivingen en modderstromen. De voorspelling is dat het in die regio nog tot maandag blijft regenen, wat de situatie er zeker niet beter op maakt. Onze planning was om woensdagochtend die kant op te gaan. Dit wordt steeds onzekerder. We houden het in de gaten.

Donderdag 22 oktober

Rond elf uur worden we opgehaald voor onze meeting met de directrice van Kanlungan. Het kantoor ligt in de wijk Malate en is vaak lastig te bereiken in verband met het vele verkeer en de wegwerkzaamheden. We zijn ruim een uur onderweg als we worden gebeld. De afspraak gaat niet door. We zijn toch doorgereden en hebben koffie gedronken in het KSEM cafe. Dit cafe is ook onderdeel van Kanlungan en wordt gerund door voormalige straatkinderen. Zij zijn door Kanlungan opgevangen en grootgebracht en kunnen op deze manier zichzelf in hun levensonderhoud voorzien.

Om een uur of drie zijn we weer terug in het hotel en hebben we de reisverslagen van voorgaande jaren gelezen, wat een feest! Ook is Cynthia langsgekomen en hebben we alle projecten goed doorgesproken en een planning gemaakt voor de komende dagen.

Vrijdag 23 oktober

Vandaag hebben we geen afspraken staan, Roel is naar een meeting, Dina zit in Dubai en Cynthia moet naar het ziekenhuis. We benutten de dag met boodschappen doen, de kapper en het bestellen van nieuwe posters die we thuis gebruiken tijdens evenementen. Begin van de middag gaan we aan de slag met de website en het integreren van de Engelse vertaling hiervan. Dit is een enorme klus door de trage snelheid van het internet. Maar uiteindelijk gelukt. Dit komt goed uit, want buitenlanders, reizigers en/of mensen die hier wonen, zijn altijd geïnteresseerd in onze projecten. Nu kunnen ze erover lezen op de site en wie weet wat daar weer uitrolt.

In de avond hebben we gegeten in een restaurant wat van een Duitser bleek. Hij runt dit bedrijf samen met zijn Filipijnse vrouw. We komen aan de praat en maken een afspraak voor komende maandag om elkaar beter te leren kennen. Het echtpaar heeft in een andere wijk van Manila, Pacita, ook een aantal bake-shops, waar ze mensen laten werken die geen opleiding hebben kunnen volgen, maar wel de capaciteit hebben. Vaak leven deze mensen op straat. Mogelijk kunnen we iets betekenen voor elkaar, we zijn benieuwd!

Zaterdag 24 oktober

Vandaag gaan we weer op pad naar Malate, naar het kantoor van Kanlungan. We weten niet wat ons overkomt als we om 9.15u gebeld worden : de auto is er al ! En dat terwijl we om 9.30u hebben afgesproken. Heel bijzonder om te worden opgehaald voor de afgesproken tijd! De neef en zoon van Cynthia brengen ons naar Kanlungan. Omdat er weinig verkeer is zijn we er rond 10.45u. De directrice blijkt helemaal niet aanwezig te zijn i.v.m. een meeting. Volgens haar collega heeft ze pas om 13u een afspraak met ons! Zo gebeurt er toch weer wat typisch Filipijns, gelukkig maar ☺ We lopen naar het KSEM cafe waar we genieten van een heerlijke koffie. Rond 12.30u lopen we weer terug naar Kanlungan, waar we ate Sol, de directrice, ontmoeten. Het weerzien is hartelijk en enthousiast. We nemen de projecten door en ontvangen de bonnetjes van het voedselproject. Ook spreken we onze zorgen uit naar aanleiding van hun financieel jaaroverzicht. Er komt veel minder geld binnen dan er wordt uitgegeven. Ate Sol vertelt dat de scholing en opvang van de kinderen voor gaat. De staf levert hierdoor het meeste in, ze krijgen bijvoorbeeld minder of geen salaris en moeten meer dingen zelf betalen. We discussiëren een tijdje over de voor- en nadelen van deze werkwijze. Het is een lastig probleem. De zoektocht naar structurele sponsors voor Kanlungan gaat moeizaam, omdat een aantal grote sponsors zich hebben teruggetrokken.

Na de meeting blijven we om de viering van de United Nations Day bij te wonen. Vijf meisjes waren gekleed als Miss en vertegenwoordigden Spanje, Denemarken, Malaya, Noorwegen en Filipijnen. Ze moesten o.a. een stukje vertellen, hun talent laten zien en kleding presenteren. Aan het einde werd door een internationale jury (de stagiaires 'social work' uit Spanje, Denemarken en Noorwegen en nog een sponsor uit Australië) de winnares gekozen.

Na de viering was er een buffet met gerechten uit bovenstaande landen. Het was een leuke middag. Het verkeer viel erg mee op de terugweg, reizen op zaterdag is zowaar te doen! Na ons kort opgefrist te hebben in het hotel, lopen we naar het centrum hier vlakbij. We eten tapas, dit smaakt goed. We zijn rond 22.00u weer terug in het hotel en zetten nog post op Facebook, updaten het reisverslag en gaan laat slapen.

Zondag 25 oktober

We laten ons om 10.00uur door de shuttle bus van het hotel bij Festival Mall afzetten, waarna we naar Star Mall lopen, op zoek naar het busstation. We reizen met de bus naar Cubao waar we met Carmina hebben afgesproken. Dit is halverwege ons hotel en haar huis in Sapang Palay. We doen er ruim 1,5uur over om er te komen. Met Carmina, en ook met Minda, zijn we vorig jaar in Agkawayan geweest, op het eiland Panay. We hebben daar de totaal verwoeste school gezien in Agkawayan, op een top van een berg. De school is voor kinderen uit omliggende bergdorpen die allen zo'n 2uur lopen om naar school te kunnen. Door de supertyphoon Hayan/Yolanda van november 2013 is het schooltje totaal verwoest en de schade hebben we vorig jaar gezien. Carmina vertelde ons dat zij sponsors had gevonden om een veilig gebouw te kunnen bouwen, waar overdag in gewerkt kan worden en waar in de avond en nacht de leraren kunnen blijven. Het dorp waar zij wonen is te ver weg om elke dag naar terug te gaan. Met dit gebouw kunnen zij door de week op het terrein van de school blijven overnachten. Wij zagen dat er geen sanitaire voorzieningen waren en hebben toen aangeboden om dit als project van VeloVelo op te starten. Inmiddels is de bouw begonnen en Carmina praat ons vandaag bij over de huidige stand van zaken. Het gebouw is bijna af. Carmina laat ons foto's zien en vertelt dat ze in november van plan is om naar Agkawayan te gaan om alles te controleren. In Januari wil ze er dan nog een keer heen om de muren te schilderen. Ze zal dan ook het VeloVelo logo op de wand schilderen, leuk!

Na de lunch en het bijpraten neemt ze ons mee naar een grote markt. We gaan hier met de trein naar toe. Dit hadden we nog nooit gedaan en was erg leuk eens mee te maken. De markt is qua drukte de Kalverstraat en dan x10. Ongelofelijk wat een mensen. We hebben alle soorten verkoopwaar gezien en stuiten uiteindelijk op spullen waar we naar zochten : portomonnees, kleine jeepneys, sleutelhangers etc. We hebben van alles gekocht en zullen dit in Nederland via de site, Facebook en op markten/bazaars verkopen.

We reizen met de trein verder naar het zuiden, richting Alabang. Maar na het eindpunt blijkt er geen bus meer te vertrekken, alleen jeepneys. En die gaan pas rijden als er voldoende mensen inzitten. Dit ging nog erg lang duren, we hebben een taxi genomen. We doen nog een paar kleine boodschappen en gaan eenmaal terug in het hotel, rond 18.00uur, douchen en we eten op de kamer. We pakken onze koffers in, morgen gaan we naar een ander hotel. We werken Facebook en het reisverslag bij en gaan rond 23.00uur naar bed. Morgen weer naar Tunasan!

Maandag 26 oktober

Om 9.30u zitten we met de koffers in de lobby te wachten op Rico, de chauffeur die we ieder jaar weer bellen om ons overal waar we niet met het OV heen kunnen of als we de auto van Cynthia niet kunnen gebruiken. Om 10uur is Rico er nog steeds niet, we sms-en of hij al onderweg is. Geen antwoord. En zo wordt het steeds later. Om 11uur zijn we het zat en bellen nog maar weer eens een keer. De telefoon is uitgeschakeld. Ook Cynthia is onbereikbaar. We bellen Roel in Tunasan.

Hij zit al de hele ochtend op ons te wachten. Roel stuurt huismoeder Mel onze kant op. Na 45 minuten is ze er en regelen we een taxi. Alle koffers passen maar net in de taxi. Mel wijst de weg aan de taxichauffeur maar weet het eigenlijk zelf ook niet en ze spreken allebei geen Engels, dus naar ons luisteren ze niet. Het duurt een tijd voor we ze de juiste kant op kunnen sturen. De chauffeur wilde midden op de highway de middenberm oversteken om zo weer terug naar de goede route te komen. Ook dit hebben we kunnen voorkomen en rond 13.30u zijn we dan eindelijk bij Tunasan. Wat een ochtend!

We worden weer enthousiast ontvangen en de kinderen willen alle aandacht. De meiden krijgen vlechten in hun haren en met de jongens beatboxen we, tenminste, we doen een poging maar er wordt hard gelachen, dus of het zo goed ging ... De taxi chauffeur wil ons rijden naar de huisbezoeken. In verband met de tijd redden we er maar 3 vandaag. We bezoeken eerst Rolando. Via kleine weggetjes komen we bij het huisje aan. Rolando is er zelf niet, hij is op school. Zijn moeder en 2 van zijn jongere broertjes zijn wel thuis. We praten met elkaar en maken wat foto's. Het huisje is klein en ligt in het midden van de buurt. Alle huisjes zitten aan elkaar vast en alles is met elkaar verbonden. Het zweet druipt van ons af, er staat geen zuchtje wind bij de huisjes. We lopen

vanaf Rolando naar het huisje van Jonel. Dit is een eind verderop en ligt direct aan Laguna Bay. Alle huisjes staan hier op palen, want bij hevige regenval en / of typhonen stroomt alles onder water. Het huisje is ook klein, maar wel open en daardoor minder warm. Maar ook hier zijn alle huisjes dicht op elkaar gebouwd en is er weinig privacy. Er is elektriciteit in het huisje, want ze tappen dit af van de burens.

We rijden weer een stuk verder, naar het huis van Vincent. Ook hier gaan we via smalle, volgebouwde straatjes. Aan het einde van zo'n straatje is het huisje van Vincent. Het is er pikdonker en erg benauwd. Er is een klein gat in de muur voor een klein beetje licht en lucht. Moeder vertelt over de situatie; dat Vincent wel graag naar school wil, maar hij ook af en toe moet werken (plastic rapen en verkopen) omdat ze het anders echt niet redden. Hierdoor kan hij soms niet naar school en haalt hij lagere cijfers.

De situaties van de jongens is schrijnend en de hulp die we bieden d.m.v scholing is erg welkom. Het is maar goed dat we maar 3 huisbezoeken per keer doen, wat is het toch heftig om de leefomstandigheden zo te zien en er ook over te horen.

Rond 15.30u zijn we weer terug op Tunasan, we spelen nog wat met de enthousiaste kinderen en stappen om 16u weer in de taxi met onze koffers. We checken in bij het andere hotel, wat veel groter en luxer is dan waar we zaten, maar door een aanbieding op internet was het toch de moeite waard. We betalen alles zelf, we werken er hard voor, dus we vinden dat we deze verhuizing verdienen ;-)

Om 18uur hebben we een afspraak met de Duitser Thomas die al 16 jaar in Manila woont en werkt. Samen met zijn vrouw runt hij een Italiaans restaurant. Hier spreken we af en onder het genot van een pizza vertelt hij ons over het leven in Manila en wij over onze projecten. Thomas heeft nog een aantal goede tips en suggesties die we graag ter harte nemen. Het is een gezellige avond.

In het hotel genieten we van een warme douche en de ruimte in de kamer, heerlijk! We werken Facebook en het reisverslag weer bij en gaan rond middernacht slapen.

Dinsdag 27 oktober

Vandaag kwam Rico slechts een half uurtje later dan afgesproken, dus we waren redelijk op tijd in Tunasan. De kinderen die pas in de middag school hebben, waren alweer aan het spelen en knutselen. Vandaag staan de laatste 3 huisbezoeken op de planning.

We starten op Qataquis, de vuilnisbelt waar scholiere Jessica woont. Ze is alleen thuis en ze laat haar huisje aan ons zien. Ze haalt goede cijfers op school, ondanks haar lastige thuissituatie. Er is vaak ruzie over geld. Ze neemt ons ook mee een rondje langs de huizen, naar de bron waar men de was kan doen en de kinderen aan het zwemmen zijn. Het is een vrolijk tafereel in een treurige setting.

We zien ook een aantal kinderen afval sorteren, papier, karton, plastic, blikjes worden in grote zakken gestopt. Ze krijgen per kilo opbrengst betaald.

Hierna rijden we door naar South Ville, dit is een nieuw opgezet dorp door de regering. Alle 2000 inwoners woonden eerst (illegaal) langs het spoor en nu zijn ze naar Southville gebracht gebracht. De woning is van beton en is ruimer dan de huisjes langs het spoor en bij de baai. Onze scholieren Riza en Mary Shyraine wonen hier en laten ons de buurt zien. Beide meiden hebben het naar hun zin op school en halen goede cijfers.

Na de lunch op Tunasan gaan we met Roel, scholier Darryl en zijn oma naar de gevangenis. De vader van Darryl zit hier, net als 3 ooms. Ook opa zat in de gevangenis, maar is inmiddels gestorven. De mannen waren betrokken bij een vechtpartij waarbij gestoken is. Het slachtoffer is overleden. De politie kwam en de vermoedelijke dader wees de familie van Darryl aan als dader en gaf, om zijn verklaring nog wat kracht bij te

zetten, geld. Omdat de familie van Darryl zeer arm is, konden zij dit niet overtreffen. Met als gevolg dat alle mannen van de familie werden meegenomen. Darryl woont nu met oma en een jonger broertje langs het spoor. De mannen zitten al 2 jaar vast, op 24 november is de hoorzitting en horen ze meer over de straf. Bij de ingang van de gevangenis wordt lastig gedaan omdat wij geen ID mee hebben. Toch mogen we na een tijdje naar binnen. Via een klein gangetje komen we langs allerlei cellen. Zo'n 50man per cel, op ongeveer 15m². Ze hangen en liggen maar een beetje rond te kijken. We lopen er langs op weg naar de bovenverdieping. Hier is het sportveld en wordt er bezoek ontvangen. Het is er enorm druk, hele families komen op bezoek.

Alle gevangenen lopen rond, kletsen en lachen met elkaar en met de bewakers. Er wordt gegeten, gelachen, geknuffeld, gespeeld, haren gevlochten en rond gekeken. Na ongeveer een kwartier vertrekken we weer. Het was een indrukwekkende ervaring.

Op Tunasan spreken we nog met Roel over de huisbezoeken en de situaties waarin de kinderen leven. Ook belt hij nog wat kennissen in de provincie om te informeren naar de staat van de weg richting het noorden. De berichten zijn wisselend.

We besluiten uiteindelijk om niet naar het noorden af te reizen, het gaat enorm veel tijd kosten met alle wegopbrekingen en mogelijke landverschuivingen en modderstromen onderweg.

En op vrijdag, de dag waarop we terug zouden rijden naar Manila, is er uberhaupt veel verkeer op de weg ivm de viering van Allerheiligen, heel belangrijk hier op de Filipijnen. Eenmaal terug in het hotel spreken we af met Cynthia. Nu we niet naar Casat gaan, moeten we het collegegeld van Ivy naar haar toesturen via een overboeking. Dit doen we in Festivall Mall. Daarna doen we nog wat boodschappen en relaxen we op de kamer.

Woensdag 28 oktober

Rond 9uur zijn we op Tunasan en hebben we een afspraak met de scholieren en de moeders. We bedanken hen voor hun gastvrijheid van de afgelopen dagen. Ook drukken we ze op het hart om hun kinderen goed te begeleiden met hun schoolwerk. Af en toe werken voor wat extra inkomen is natuurlijk geen probleem, zeker niet nadat we hun leefsituaties hebben gezien. Cynthia vertaalt steeds van het Engels naar Tagalog. Ook al verstaan ze Engels, we willen dat ze het ook in hun eigen taal horen. Het is een samenwerking tussen VeloVelo, de ouders en het kind en daarbinnen heeft iedereen zijn/haar eigen verplichting. Het is een goed gesprek.

Samen met Roel hebben we plannen gemaakt voor de komende dagen, nu we niet naar Casat gaan hebben we meer tijd voor Tunasan. We willen helpen bij wat nodig is. De wens van Roel is het opknappen van de gang / mini bibliotheek. We halen alle boeken uit de kasten en sorteren op onderwerp. Boeken die stuk zijn, telefoonboeken, oude boeken of werkboeken waar al in gewerkt is, doen we weg. Een van onze scholieren, Vincent, verzamelt papier en plastic op weg van en naar school en levert dat in bij de 'junkshop'. Hij is hierdoor een ervaren papiersorteerder en helpt ons hierbij. De stapel boeken wordt steeds groter en de glimlach van Vincent ook. Hij brengt de stapel (2 zakken, 35kilo in totaal) met 2 vrienden naar de junkshop. Linda gaat mee met de jongens. De

opbrengst van deze lichte is voor Vincent. Het mannetje van de junkshop hoort van Vincent dat er nog veel meer boeken zijn en pakt zijn fiets met aanhanger en komt mee naar Tunasan. Daar laden we de hele aanhanger vol met de rest van het oud papier. Dit keer is het meer dan 140 kilo aan papier! De opbrengst wordt nu verdeeld onder alle helpers van vandaag, naast de jongens voor het sorteren van gekleurd en wit papier (wit levert meer op), ook de meiden voor het sorteren en terugzetten van de goede boeken. Ze zijn allemaal zeer tevreden met de opbrengst van 55pesos (ongeveer 1,15ct). We drinken nog koffie met Roel en gaan rond 16u naar het hotel terug. We nemen een lange douche, wat echt nodig is na een dag als vandaag. Al het stof van de boeken, maar ook van het spelen en knuffelen met de kinderen. We drinken, voordat we op pad gaan voor nieuwe posters, een cocktail in het hotel. Halve wege de cocktail zitten we alletwee te knikkebollen; komt hard binnen zo'n drankje! We bestellen vlug iets te eten en daarna voelen we ons beter. We lopen naar de printshop om onze posters te laten afdrucken. Blijkt daar dat de documenten niet op de USB stick staan, lekker handig! We eten een broodje op de kamer (we eten al rijst in de middag op Tunasan) en liggen rond 22.30u uitgeput in bed.

Donderdag 29 oktober

Marjolein komt net onder de douche vandaan en Linda ligt nog in bed als we een sms krijgen : Rico is er al ! Nou ja, dit beloofd wel een hele rare dag te worden als we een half uur voor de afgesproken tijd al worden opgehaald. Het wordt steeds gekker hier.

Iets voor half negen stappen we bij Rico in de auto en brengt hij ons naar Tunasan. We spreken af dat hij ons rond 16.30u weer op komt halen. De kinderen zijn een dansje aan het instuderen voor de kerstviering. Het gaat al erg goed.

We vertellen dat in Nederland een kerstspel wordt opgevoerd en direct willen ze dit ook hier gaan doen, met ons al coaches en regisseur! We nemen het verhaal door en verdelen de rollen. Dan is het oefenen geblazen. Na 2x oefenen lijkt het al wat te worden, wat leuk is dit ! Ondertussen is Marjolein onpasselijk van de geur van een van de kinderen die steeds bij haar op schoot wil. Ze gaat het kind douchen en regelt andere kleren. Roel stuurt nog een ander kind naar Marjolein om gedoucht te worden. Mooi dat Tunasan deze gelegenheid ook biedt voor de kinderen, hygiene staat hoog in het vaandel. Na 3x oefenen van het kerstspel, gaan we met Roel en 3 pubers naar de boekwinkel. We hebben gister een oproep op Facebook geplaatst voor nieuwe boeken en met de opbrengst daarvan gaan we nieuwe boeken kopen. Op 200pesos na hebben we het exacte bedrag uitgegeven, goed uitgekend! We hebben naast boeken ook wat spulletjes voor het kerstspel gekocht, zoals glitters en schmink. Met 3 zakken vol lopen we terug naar Tunasan. De kinderen zijn blij met de nieuwe boeken en starten meteen met plaatjes kijken en/of lezen. Wij gaan wat eten en de kinderen een uurtje rusten/slapen. Plotseling zien we 3 kleintjes van een jaar of 4 met groene strepen op het gezicht rondlopen. Roel gaat kijken en ziet dat ze de schmink hebben gevonden en daarmee niet alleen op hun gezicht hebben gekleurd maar ook in een paar kleurboeken!

Marjolein begint met de voorbereidingen voor het pannenkoeken bakken en Linda speelt met de kinderen tikkertje, elastieken, elastiekjes op laten springen (soort vlooienspel) en we lezen boekjes met ze. De kinderen zitten netjes aan tafel als ze een pannenkoek krijgen. Ze willen er graag suiker op, de stroop vinden ze maar niks. Totdat er eentje wil proeven. Zijn gezicht begint te stralen als hij het proeft en ineens willen alle kinderen stroop. Enorm grappig. Tijdens het eten van de pannenkoek belt Rico naar Roel en deelt mee dat zijn vrouw soep heeft gemaakt voor de kinderen. Ze komt dit zo brengen met haar 2 zoons. De tafels worden opgeruimd omdat er nog geoefend gaat worden voor het kerstspel. Het spel wordt steeds beter en dat is leuk om te zien. Na 3x oefenen worden de tafels weer neergezet en wordt

de soep opgediend. De kinderen smullen ervan! En wijzen nadat het op is, op hun buik. Ze zullen wel vol zitten van al het eten. Toch eten ze alles op, want je weet nooit wanneer je weer iets te eten krijgt als je leeft zoals zij. We bespreken met Roel wat we morgen kunnen doen op Tunasan, want hij is zelf afwezig. Het belooft weer een drukke dag te worden. Rond 17.30u zijn we terug in het hotel, nemen we weer een lange douche en regelt Marjolein een massage. We lopen opgefrist naar de printshop en hebben de posters nu wel mee op USB. De jongen in de shop begrijpt wat we willen en gaat het regelen. We kunnen ze morgen ophalen. We eten een broodje met soep op de kamer en Marjolein geniet van haar massage. Linda werkt de tekst uit voor het kerstspel.

Dan werken we nog Facebook en het reisverslag bij en gaan moe slapen.

Vrijdag 30 oktober

Rond 9.30u zijn we op Tunasan. Roel is de hele dag afwezig en wij hebben aangeboden om de garage op te ruimen. In de garage staan heel veel dozen met gedoneerde spullen. Vooral kleding maar ook veel boeken en oud speelgoed. We hebben het goede speelgoed eruit gehaald en het kapotte (hoe verzin je dat om te doneren!) apart gelegd. De boeken waren Duits-, Spaans- en Fransstalig en voor volwassenen. We hebben ze linea recta op de stapel gelegd voor de 'junkshop'. Levert het tenminste nog geld op, wat moeten Filipino's met deze spullen vragen wij ons steeds af. Ook de kleding was vooral ongeschikt, alles wat groter is dan maat M is per definitie te groot voor een Filipino. 20 verhuisdozen vol met te grote kleding, maar ook strings, bikini's, bh's, gebruikte onderbroeken, gewatteerde bodywarmers, wollen truien, handschoenen en hoge hakken kwamen voorbij. We vinden het echt te gek voor woorden wat expats (buitenlanders die hier wonen en werken voor grote bedrijven als Shell) weg doen aan spullen en dat dan hier dumpen. Het meeste is onbruikbaar en soms ook kapot en vies. En de mensen van Tunasan kunnen het niet over hun hart verkrijgen om de spullen weg te doen, de mensen hebben hier al niks en dan gooi je dingen weg. Moeilijk hoor.

Tussen de spullen zit ook wat kinderkleding wat we direct verdeeld hebben. Ook komt af en toe een verkleed-item tevoorschijn, dit brengt de nodige hilariteit met zich mee. In de middag is de garage weer helemaal netjes en gesorteerd. Het is veel werk, maar het heeft ook resultaat. Roel zal er morgen wel blij mee zijn.

Na de lunch hebben we de meiden op pad gestuurd om kopietjes te maken van de gister gekochte kleurboeken en voor postbakjes om de kleurplaten in te doen. Ondertussen

hebben wij de gang opgeruimd, oude kapotte spullen op de stapel voor de junkshop gelegd en de jongens continu naar de junkshop gestuurd om de oude spullen weg te brengen (papier, ijzer, plastic). Als de meiden terug zijn van de copyshop en het kopen van de bakjes zeggen ze dat blij zijn dat ze veilig terug zijn. Ze vonden het erg spannend om met zoveel geld (zo'n €40,-) over straat te gaan. Maar ze hebben het keurig gedaan en de juiste spullen gekocht. We stoppen de kleurplaten in de bakjes en laten het kantoor netjes

achter. Met pijn in onze rug en knieën komen we ook vandaag weer als een soort zwervers het hotel binnen. Toch weerhoudt dit het personeel niet om ons om de 5 meter te verwelkomen in het hotel. Na een lange douche en handenvol douchegel (nog nooit zoveel douchegel gebruikt in 2 weken!), eten we een broodje en soep op de kamer. We zijn gebroken! En toch gaan we pas weer rond middernacht slapen ☺

Zaterdag 31 oktober

Om 9uur zijn we weer in Tunasan en schrikken ons kapot. Allemaal dozen, bakken en meubels op de stoep van Tunasan. Vannacht om 0.00u is er een vrachtwagen deze spullen komen brengen. Afkomstig uit de secondhand shop van Kanlungan. Omdat de eigenaar van het pand de shop er per de 31ste uit wilde hebben, moesten de spullen halsoverkop worden weggehaald en worden opgeslagen. Ook dit is allemaal weer spul wat niet gebruikt kan worden door de kinderen en ouders van Tunasan. Te grote kledingmaten, golftassen, golfclubs, engelse studieboeken, kantoordeviders... Nou ja!!!

We zijn allemaal in shock dat dat hier opgeslagen moet worden. Ook Roel is helemaal ondersteboven. Hij belt naar het kantoor van Kanlungan, maar heeft geen keuze : het moet opgeslagen worden, er is nergens anders plaats. Met tegenzin gaat hij samen met de pubers aan de slag in de garage. Alles weer sorteren en herindelen, wat een gedoe! Ondertussen geven wij de jongere kinderen kleurplaten waarmee we de gang / bibliotheek opvrolijken. Ook doen we spelletjes en ruimen we het kantoor van Roel op. We gebruiken een kast die zij weg willen doen. We slaan de deuren eruit en zetten de zware kast in het kantoor. We zetten direct allerlei los liggende spullen in de kast, superhandig ! Roel is er heel erg blij mee. Na de lunch worden we verzocht in het kantoor te wachten tot we worden opgehaald, de kinderen hebben een verrassing. We geven ondertussen een mooie foto aan Roel, van hem met een grote groep kinderen, hij is zichtbaar ontdaan en blij met dit cadeau. We worden opgehaald voor het afscheidsonderdeel. De kinderen dansen en zingen voor ons. Onze scholieren bieden ons

een grote bedankkaart aan en bedanken ons ook nog persoonlijk. Al onze scholieren hebben tranen en wij houden het dan ook niet droog. Ook de andere kinderen en de staff houden het ook niet droog en omhelsen en bedanken ons ook. Ze zijn ons zo dankbaar voor alle hulp en de leuke tijd die we de afgelopen twee weken hebben gehad. Wij bedanken de kinderen en de staff ook en we maken nog wat groepsfoto's. We hebben een supertijd gehad bij Tunasan!

We zijn rond 16.30u weer in het hotel en dan komt Cynthia naar ons toe voor een laatste overleg. We bespreken alle projecten en activiteiten en maken afspraken voor de komende tijd. Ook van haar nemen we afscheid. We gaan uitgeput van alle indrukken naar onze kamer, nemen een

lange douche en maken gebruik van de roomservice. We kijken op bed nog een keer naar alle foto's en genieten na. Wat een dagen !

Morgen is onze laatste dag; een dag zonder afspraken.

Zondag 1 november

Vandaag staan we iets later op en zien dat het bewolkt is. Al die dagen dat we op pad waren, scheen de zon volop. En net nu we vandaag wat bij het zwembad willen relaxen, schijnt de zon niet. We pakken de laptops er bij en werken aan het updaten van de website en pakken onze koffers is. Na de middag lopen we naar de Mall en laten voor een prikkie onze nagels lakken. We kijken nog wat rond en voor de laatste keer deze reis verdwalen we weer in de Mall. Het is er zo enorm groot, alles lijkt op

elkaar en nergens hangen bordjes. Terug in het hotel nemen we een laatste douche en checken we uit. We eten in de lobby en worden rond 21uur opgehaald door Rico. Het is rustig op de weg en wij zijn binnen 30minuten op de luchthaven. Het duurt even voor we binnen zijn, want de bagage-scanapparaten doen het niet. Eenmaal ingecheckt realiseren we ons dat we de posters vergeten zijn! Ze liggen waarschijnlijk nog op de kamer in het hotel. We bellen naar het hotel en zeggen dat Cynthia ze komende week op komt halen. We drinken koffie en zijn op tijd bij de gate. We zitten achterin het vliegtuig en slapen veel.

Maandag 2 november

We stappen begin van de ochtend over op Dubai waar nog tijd is voor een kop koffie. Het is er enorm druk, ongelooflijk wat een mensen. We vliegen weer met de Airbus 380, nu 'gewoon' in de economyclass. Maar ook hier genoeg beenruimte en veel nieuwe films op het scherm. We kijken films, luisteren radio en slapen ook weer wat. Iets na het middaguur landen we in Amsterdam. We halen onze koffers en zoeken onze ophalers. Natuurlijk zijn ze er weer, we zijn blij iedereen weer te zien. We drinken nog koffie met elkaar en praten bij. Hierna nemen we afscheid van elkaar en gaan we beide naar huis.

Terugblik

We kijken terug op twee hele succesvolle weken! We hebben enorm veel gedaan en gezien. Helaas lieten de omstandigheden het niet toe om naar Casat af te reizen. We hebben wel contact gehad over Mabel en met Ivy. Met Mabel gaat het redelijk goed, ze kan zitten en duidelijk maken wat ze wil. Met Ivy gaat het super op school. Ze doet het zelfs zo goed dat ze een academic scholarship aangeboden heeft gekregen, echt top! We hopen dat het volgend jaar wel mogelijk is om naar Casat te reizen en de meiden te zien en te spreken.

We hebben genoten van alle likes en berichtjes op Facebook en via de Whats App, leuk om te zien dat iedereen thuis zo met ons en de kinderen op Tunasan zo meeleeft.

We bedanken alle sponsors en belangstellenden tijdens onze reis !

Linda Selhorst en Marjolein van Wijk

www.velovelo.info

contact@velovelo.info